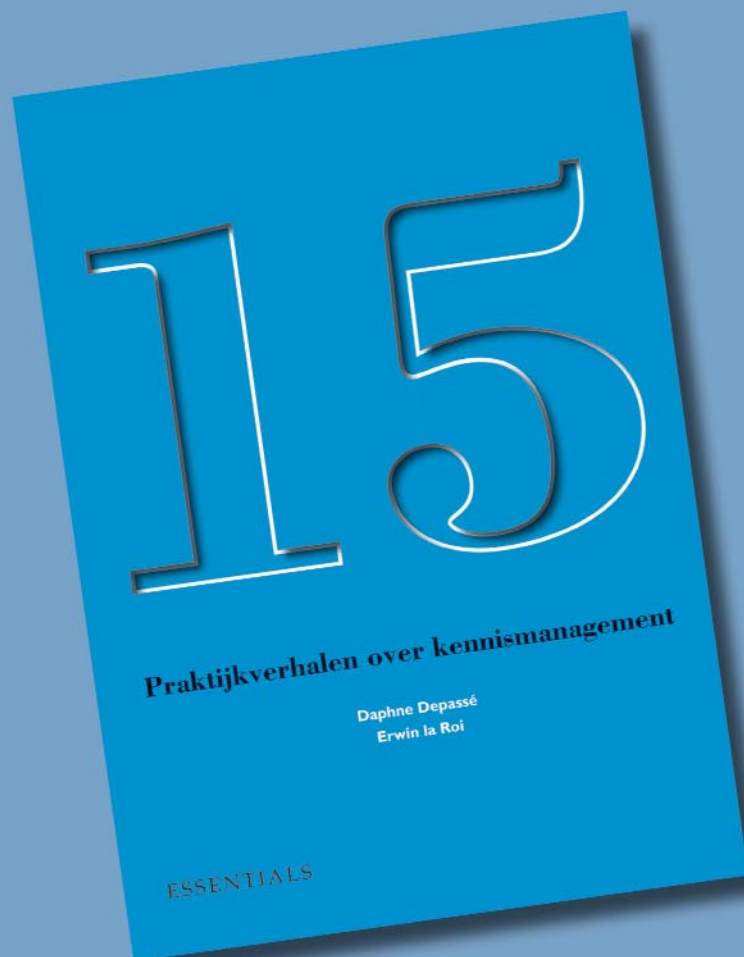

15 praktijkverhalen over kennismanagement

15 bijzondere en persoonlijke verhalen, los van theorieën, stappenschema's en voorgeschreven protocollen. Verhalen over onverwachte tegenslagen en geweldige successen op de weg naar kennismanagement. Van McKinsey, Politieacademie, ICIMOD, KPMG Meijburg, Strukton, Kennisland, GGZ Delfland, Deloitte, Getronics Consulting, Winkwaves, Allen & Overy LLP, Shell, ING, Gemeente Amsterdam tot het ministerie van Financiën.

15 praktijkverhalen over kennismanagement wordt op 10 juni gepresenteerd tijdens het congres Kennis in Praktijk in het WTC Rotterdam en is daarna verkrijgbaar via de boekwinkel of rechtstreeks bij uitgeverij Essentials - www.essentials-media.nl.

ISBN 9789077252086, prijs € 29,95

Mathieu Weggeman: “Het mooie van dit boek is dat het laat zien hoe sommige organisaties nog worstelen met de traditionele aanpak van kennismanagement – het managen van kennis – terwijl andere meer moderne opvattingen proberen toe te passen die vooral gebaseerd zijn op het produceren en delen van kennis door kenniswerkers te faciliteren.”

Een, twee, veel

Tijdens mijn studie in België had ik recht op een studiebeurs van 20.000 Belgische Francs (1.100 gulden) per jaar – en dat was niet omdat mijn ouders rijk waren. In 1975 bemachtigde ik een studiebeurs waarmee ik een jaartje in het buitenland kon studeren. Dat werd het verre Nederland, waar ik een toen normale Nederlandse studiebeurs kreeg van 250 gulden *per maand*. Nooit was ik zo rijk geweest. Daarna ging ik terug naar België om mijn vervangende legerdienst te doen: 5.500 Belgische Francs per maand, net geen 200 gulden. Rond die tijd werd het klaverblad van autowegen in de buurt van Gent aangelegd en ik herinner me dat dit 3 miljard Belgische Francs zou gaan kosten (gedeeld door 40 dus 75 miljoen euro). Dat vond ik zo'n ontzaglijk groot bedrag dat ik het onthouden heb.

75 miljoen euro vind ik nog steeds veel geld. Het grootste project dat ik ooit heb binnengehaald, ging over een kwart miljoen euro. Intussen mag ik in de Commissie van Wijzen die adviseert over de besteding van de aardgasbaten in de kennisinfrastructuur, mee mijn zegje doen over de besteding van honderden miljoenen per jaar. Sommige mensen komen daar projecten voorstellen van een slordige 200 miljoen euro en zijn dan gepikeerd als je daar kritische vragen over durft stellen. In het boek *De prooi* van Jeroen Smit lees ik dat ABN Amro in 2007 verkocht werd aan het driebankenconsortium voor 71,1 miljard euro. 1,4 miljard euro daarvan kwam door opties en aandelen bij ABN Amro-medewerkers terecht; het meeste bij de top. Gemiddeld incasseerden directeuren-generaal 7,5 miljoen euro. Bestuursvoorzitter Rijkman Groenink spande de kroon met 20 miljoen; daarbovenop kreeg hij een vertrekpremie van 22 maandsalarissen, goed voor 4,5 miljoen euro.

In 2005 werd de bouw van de nieuwe Amsterdamse Noord-Zuidlijn begroot op 1,4 miljard euro. Dat bedrag is intussen opgelopen tot 2,3 miljard. In verhouding vind ik dat weinig, want die nieuwe metrolijn is echt geen kleine klus.

In oktober 2008 stelde de regering Bush zijn *Emergency Economic Stabilization Act* voor die de Amerikaanse belastingbetaler 700 miljard dollar moest gaan kosten. In februari 2009 kwam daar onder impuls van president Obama 787 miljard dollar bij. Samen met andere maatre-

gelen zullen ze daar de komende tijd zeker meer dan een biljoen dollar (in het Engels zelfs *a trillion*) aan uitgeven. Bedragen waar ik steeds weer aan moet wennen, maar die in het licht van *De prooi* opeens laag lijken. Voor ongeveer twintig keer het opgeblazen verkoopbedrag van ABN Amro zou je die zoveel grotere Amerikaanse economie kunnen redden?

We beleven hallucinante tijden. De economie moet hersteld worden, de koopkracht zo goed als mogelijk behouden, maar hoe zorg je ervoor dat al dat geld echt nuttig besteed wordt? Als kruidenier hoop ik dat die grote bedragen optelsommen zijn van overzichtelijke projecten, want het is bekend: over kleine bedragen kunnen mensen eindelijk soebatten, omdat ze gewend zijn daarmee om te gaan in hun eigen leven, maar over grote bedragen wordt niet zelden zonder veel omhaal snel beslist. Om over de verleiding van corruptie nog maar te zwijgen. **IK**

Dany Jacobs

Dany Jacobs is hoogleraar Industriële ontwikkeling en innovatiebeleid bij de Universiteit van Amsterdam en lector Kunst, cultuur en economie bij de hogeschool ArtEZ en HAN in Arnhem.